

תצהיר

אני הח"מ, יאיר נתניהו, הנושא ת.ז. שמספרה 305702623, לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר אמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה כדלקמן:
תצהירי זה ניתן כתצהיר תמיכה לבקשה לעיכוב ביצוע החלטת בת.א. 59964-11-19 אלקלעי נ' נתניהו ואח', שניתנה ע"י בית משפט השלום בתל-אביב-יפו.

כל העובדות המפורטות בתצהירי זה ידועות לי מידיעתי האישית, אלא אם צוין על ידי במפורש אחרת לצידן.
מקום בו תצהירי כולל טיעון משפטי, הוא נסמך על חוות דעתם של יועצי המשפטיים.

1. ביום 4.7.21 חייב אותי בית המשפט קמא בסכום של 250.000 ₪ (מאתיים וחמישים אלף ₪) בצירוף הוצאות בסך 29.250 ₪ (עשרים ותשעה אלף ומאתיים וחמישים ₪) לאחר שדחה את בקשתי לביטול פסק דין שניתן כנגדי במעמד צד אחד ובהעדר הגנה ("להלן: **בקשת הביטול**") ואת הבקשה לתיקון בקשת הביטול (להלן: **"הבקשה לתיקון"**) שהגשתי, זאת על סמך הנחות, חזקות שגויות והשערות, הנוגדות בעליל את הראיות שהיו בפניו ואינן תואמות את הפסיקה והחקיקה המפורשות החלות על בקשות מסוג זה. בית המשפט קמא התעלם לחלוטין מהעובדה שחרף החלטת מפורשת של הרשם שטיפל בבקשת הביטול המשיב לא הגיש ולו תצהיר אחד התומך בבקשותיו, בתגובותיו או בתשובותיו; מהעובדה כי החלטתה ניתנה מבלי שהבקשה לביטול התבררה לגופה עקב החלטתו המפורשת כי ידון רק בבקשה לתיקון בקשת הביטול ותוך התעלמות מהעובדה שב"כ המשיב "ביטלי" בהיתבא ושלא כדיון עדות של עד שזומן ע"י בית המשפט. ועל מנת שבית המשפט הנכבד הזה ירד לחומרתו של מעשה זה, יובהר כבר עתה כי ב"כ המשיב, מיוזמתו, הציג לפתע במהלך הדיון לעד מטעמי מסמכים אותם טען שקיבל מהעד המרכזי שזומן ע"י בית המשפט ועמו שוחח לטענתו ערב הדיון וביטל את זימונו, מבלי שבא כוחי או בית המשפט כלל ידעו על כך.

"1" ההחלטה מיום 4.7.21, רצ"ב ומסומנת "1".

2. אני מודע לכך שבדרך כלל לא מעכבים פסק דין כספי אלא אם סיכויי ההצלחה בערעור טובים וביצוע המידי של פסק הדין יגרום למערער נזק שלא ניתן לתיקון. אך אם יש מקרה תראוי להיכלל בגדרם של המקרים החריגים שבהם יעוכב הביצוע הרי זה העניין שלי, שבו החלטתה היא כה שגויה, עד כי סיכויי הערעור כמעט אבסולוטיים והנזק שייגרם לי ממימושה הוא כה גדול, באופן העלול להביא לקריסת הכלכלית. ההחלטת מחייבת אותי לשלם סכום כסף כה גדול שאינו בכיסי – תוך עיוות דין וחוסר צדק כה בולט – בניגוד משווע לדינים מפורשים, לעקרונות יסוד ולפסיקת בית המשפט העליון החלים בעניינינו. בית המשפט קמא חייב אותי בסעדים שלא נתבקשו ובעילות שלא נטענו על ידי המשיב בתובענה, לא הבחין בין "שיתוף" פוסט, לבין כתיבתו ופרסומו, ואישר את סכום התביעה ללא שהמשיב נחקר או נשאל כלל כנהוג וכמתחייב על נזקיו הנטענים שאותם הגדיר כ"מסלול של נזק מיוחד נזק נפשי, כאב וסבל" – ולא כנזק סטטוטורי ללא הוכחת נזק. כן התעלם בית המשפט קמא מהעובדה שמדובר בתובענה שכל כולה אינה אלא ניצול ציני ומכווער של החסינות המוקנית למסמכי בית דין שנועדה לפגוע בי ובעקיפין באבי, שכיתחן במועדים הרלבנטיים כראש הממשלה, ולעובדה כי "נבחרתי" מתוך אלפי משתפים באופן המהווה אכיפה בררנית וחסרת תום לב כמפורט בפסק הדין של בית המשפט העליון בפרשת נייזלי.

3. בית המשפט קמא סטה – ללא כל סיבה מוצדקת – מהלכות עקרוניות ומושרשות שקבע בית המשפט העליון מקדמת דנא, לפיהן יש לנהוג "ברוח לב" בבקשות לתיקון כתבי טענות – ותוך הנמקה שאינה רלבנטית לסוגיה זו ואינה תואמת את הראיות שבפניו – דחה את בקשת התיקון שהגשתי, והתעלם מהנימוק הצודק, המבוסס והמתחייב שבגיני הוגשה. כן התעלם בית המשפט קמא מהפסיקה העקבית והמחייבת וממקרים רבים מספור בהם בוטלו פסקי דין שניתנו במעמד צד אחד בהעדר הגנה, כפי שנהג בית המשפט בתביעה נוספת שהגיש ב"כ המשיב כנגדי, ואף בה קיבל שלא כדיון פסק דין בהעדר הגנה, תוך שהוא נוקט באותן שיטות ותחבולות בהן נקט בעניינינו. בנוסף התעלם בית המשפט קמא, מחד, מהעובדה שהמשיב הגיש ללא נטילת רשות תשובה מתוקנת לבקשה לביטול פסק דין ללא תצהיר תומך וללא בקשה מתאימה, אך מאידך דן באופן תמוה במשך למעלה מחמש שעות בבקשה לתיקון בקשת הביטול שהגשתי כדיון בנימוק הגיוני ומוצדק ודחה אותה, בניגוד משווע לפסיקה המהווה נכסי צאן ברזל. בקשה שהגשתי בה עתרתי כי בית המשפט קמא יורה לאיזה מן התשובות שהגיש המשיב עליי להתייחס במסגרת סיכומי לא נענתה עד לאחר שהוגשו הסיכומים, ולאחר מכן נדחתה בנימוק תמוה ושגוי לפיו כבוד הרשם דן בתשובה המתוקנת. קביעה שאינה נכונה. הרשם הנכבד בסך הכול העיר שהתגובה המתוקנת הוגשה ללא תצהיר ובטח לא הכריע בה עניינית.

"2" פרוטוקולים והחלטות של בית המשפט, רצ"ב ומסומנים "2".

4. ואחרון אך החשוב ביותר: מאזן הנזק נוטה במאת האחוזים לטובתי וברי כי הנזק שייגרם לי אם לא יעוכב ביצוע ההחלטה הוא בלתי הפיך, כאשר מאידך למשיב לא יגרם כל נזק אם תעוכב ההחלטה. אין לי את האמצעים הכספיים לשם תשלום הסכומים הנקובים בהחלטה, אין לי יכולת להשיגם, והנזק שייגרם לי אם ההחלטה לא

תעוכב הוא רב מנשוא, בפרט נוכח העובדה שהחלטה כה שגויה וכה מנוגדת לדין, עד כי ברור שלא תעמוד על תילה. השגגות שדבקו בהחלטת בית המשפט קמא הן רבות וכה קשות, עד שכמעט ולא נותר ספק – נוכח עקרונות יסוד והלכות מנחות שבבסיס שיטתנו המשפטית – שהיא תבוטל. עיכוב ביצועה של החלטה בנסיבות העניין הוא גם צודק וגם מתחייב נוכח הסיכוי הכמעט אבסולוטי שהיא תבוטל ונוכח העובדה שלמשיב לא יגרם כל נזק אם תעוכב עד להכרעה בבקשת רשות הערעור. למעשה, ונוכח השגגות הקשות שדבקו בהחלטה, ספק כלל אם בעל דין סביר היה מבקש לממש אותה. אי העתרות תו"ח לבקשה תגרום לי הרס כלכלי, ולמעשה תפגע בי פגיעה כל כך אנושה, עד שלא יהא ביכולתי להתאושש ממנה.

5. ביום 26.11.20 הגיש המשיב כנגד המשיב הפורמאלי וכנגדי, תובענה שעילתה, לכאורה, לשון הרע על סך 500.000.00 ₪ (חמש מאות אלף ₪). אין חולק כי נתבעתי רק בגין "שיתוף" פוסטים שפרסם המשיב הפורמאלי, בעוד זה האחרון נתבע בגין הפרסומים עצמם. אין גם חולק כי טרם הגשת התביעה נוהל בין בא כוחי ולבין ב"כ המשיב מו"מ שבמסגרתו התנצלתי, מחקתי את השיתופים ושיגרתי לב"כ המשיב מכתב ממנו ניתן להסיק כי המחלוקת בינינו נסתיימו בהבנה.

"3" המכתב רצ"ב ומסומן "3".

6. חרף האמור, הגיש המשיב לבית המשפט קמא ביום 13.12.20 בקשה למתן פסק דין בהעדר הגנה כנגדי, ובה טען כי ביום 2.12.19 נמסרו לי מסמכי התביעה במעון ראש הממשלה בירושלים, בדואר רשום עם אישור מסירה (ע"י דואר ישראל). לאחר שכבוד הרשם הבכיר אבי כהן ביקש מהמשיב הבהרות והשלמות נוכח פגמים שדבקו בבקשה ובנספחיה, ניתן ביום 28.2.20 כנגדי פסק דין בהעדר הגנה. ביום 5.3.20 הגשתי בקשה לביטול פסק הדין (להלן: "בקשת הביטול"). ביום 9.3.20 הגיש המשיב תשובה לבקשת הביטול, אותה כינה משום מה "מענה לבקשה לביטול פסק דין שניתן במעמד צד אחד" ובו ביום הגיש לבית המשפט, לא הסבר וללא נטילת רשות, תשובה מתוקנת לבקשת הביטול אותה כינה משום מה "מענה מתוקן לבקשה לביטול פסק דין במעמד צד אחד." גם זאת, ללא תצהיר.

7. בסעיף 2 ל"מענה" ול"מענה המתוקן" טען המשיב כי "כתב התביעה נמסר לנתבע, אל מעונו...". זה המקום לציין כי אף אחת מבקשותיו של המשיב ו/או תגובותיו ו/או תשובותיו בהקשר למתן פסק הדין או לביטולו לא נתמכו בתצהיר, למרות שמרביתן כוללות טיעוני עובדה לרוב, ולמרות שהרשם הנכבד העיר לו על כך.

"4" – "5" הבקשה למתן פסק דין בהעדר הגנה, החלטות הרשם ובקשת הביטול רצ"ב ומסומנים "4" – "5".

8. זאת ועוד. די בעיון חטוף בתובענה כדי להיווכח שמטרתה העיקרית, בכל הנוגע אליי, אינה מתן סעד למשיב עקב פגיעה בשמו הטוב אלא פגיעה בראש הממשלה באמצעותי, שכן אחרת לא ניתן להבין מדוע רוב רובה עוסק בחקירותיו של ראש הממשלה, בכתב האישום כנגדו ובטיעונים שאינם נוגעים לתובענה כנגדי. לא ברור גם – או יותר נכון ברור – מדוע "נבחרתי" מתוך אלפי עוקבים ששיתפו את הפוסט. המשיב ביקש להשיא את העניין הציבורי בתביעתו ולמרבית הצער הדרך שבה בחר לעשות זאת היא הכפשת ראש הממשלה לשעבר והכפשתי. לעניין זה ובתשובה לטענתי כי את אותו "פוסט" שיתפו אלפי אנשים שיתכן ולהם מאות אלפי עוקבים, העלתה השופטת קמא, מיוזמתה, סברה עובדתית אותה הטיחה בי במהלך חקירתתי, ולפיה לעובדה ששמי "נתניהו" יש משמעות. כל זאת ללא שהיה בפניה כל ממצא עובדתי מה היה היקף השיתופים הכללי של הפרסומים ערב שיתופי ולאחר מחיקתם, כמו גם נתון כלשהו שמכוחו ביססה את התזה לפיה שם משפחתי הגדיל את החשיפה של הפרסום או הקטינו עקב המחיקה. כאמור לעיל, גם לאחר שהשגתי בפני בית המשפט קמא את השגותיי באשר לדרך בה נקט המשיב בעניין התשובה הכפולה לבקשה לביטול פסק דין, לא הסביר המשיב, ולמרבית הפליאה אף לא נדרש להסביר, מדוע הגיש ללא רשות תשובה מתוקנת לבקשה לביטול פסק דין, שאותה כינה כאמור "מענה מתוקן" ואף לא הסביר, ולו ברמז, האם ה"מענה המתוקן" מצטרף ל"מענה" הקודם או שמא מבטלו ובא תחתיו. לאחר שהשגתי את השגותיי בהקשר זה, קבע הרשם הבכיר אבי כהן ביום 12.3.20 כי החלטה עניינית בעניין זה תינתן בהקדם לאחר שיעיין בכל התיק. משלא ניתנה כל החלטה כמובטח הגשתי ביום 11.3.21 בקשה מנומקת למתן החלטה ובה ביקשתי מבית המשפט לקבוע מהו דינו של "המענה המתוקן" שהגיש המשיב, כאמור ללא נטילת רשות, וזאת כדי שיהא בידי למצער לדעת על איזה מהמסמכים לסמוך את טיעוני בסיכומים.

9. למרבה הפליאה, קבע בית המשפט קמא לאחר הגשת הסיכומים: "בהחלטתו המנומקת של כב' הרשם הבכיר אבי כהן מיום 12.3.20, ניתנה התייחסות גם למענה המתוקן לבקשה לביטול פסק הדין מיום 9.3.20, ראו בעמוד 3 שורה 16, ומשכך לא נדרשת החלטה נוספת ביחס למענה המתוקן שהוגש ע"י התובע לתיק בית המשפט". הפליאה הולכת וגוברת נוכח עיון בהחלטת הרשם אליה הפנתה השופטת קמא. בהחלטה זו אמנם מתייחס הרשם הבכיר למענה המתוקן, אך אגב אורחה ותוך ביקורת על כך שאינו נתמך בתצהיר וצורפו לו מסמכים שונים וכן קבע כי בנסיבות העניין ברור מדוע יש לחקור את מוסר דבר הדואר, כיוון שאישור המסירה אינו נושא את שמו של המקבל, וללא חתימתו. בניגוד להחלטת השופטת קמא, הרשם לא התייחס כלל לעובדה שהתשובה המתוקנת הוגשה ללא רשות וללא תצהיר תומך ובכל מקרה ברור שהרשם הנכבד לא הכריע כלל בסוגיה "בהחלטה עניינית". פרט לדיסוננס העצום לבין הדרך שבה נקט בית המשפט קמא בבקשתי המוצדקת לתיקון בקשת

הביטול – במהלך דיון שארך למעלה מחמש שעות הכולל חקירות ומעורבות פעילה שלו – ולבין הדרך בה נהג בבקשתי לתיקון בקשת הביטול לא ברור כיצד הנימוק הני"ל של בית המשפט קמא רלבנטי כלל לעובדה שהמשיב הגיש תשובה מתוקנת ללא נטילת רשות ואף לא נדרש להסביר את הנימוק להגשתה, בעוד בקשת התיקון המנומקת והמוצדקת שהגשתי נדחתה על ידו בניגוד לדין.

10. אין ספק כי בהתאם לתקנה 92 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן: "התקנות") ולהלכה הפסוקה בית המשפט נוהג בליברליות רבה בבקשות לתיקון מסמכי בית דין, יחד עם זאת, הן על פי תקנות סדר הדין החדשות והן על פי תקנות סדר הדין הקודמות לא בוטלה החובה לבקש את רשות בית המשפט להגיש כתב בית דין מתוקן ואסור להגישו לבית המשפט, ללא נטילת רשות, בליווי בקשה מנומקת המלווה בתצהיר, כפי שעשיתי. כך, דחתה השופטת קמא הנכבדה, מחד, בקשה מנומקת לתיקון בקשת הביטול שהגשתי כדין תוך חיובי בהוצאות כבדות, והכשירה מאידך בשגגה תשובה מתוקנת שהוגשה ללא רשות, ללא בקשה כנדרש וללא תצהיר, באופן היוצר תחושת אי צדק ועיוות דין. תקנה 241 (ג) לתקנות סדר הדין שחלה במועד הרלבנטי קובעת במפורש כי יש לצרף לתגובות ולתשובות תצהיר התומך בעובדות הנטענות בה. והינה, וחרף הוראה ברורה זו, לא תמך המשיב בתצהיר את אף אחת מהבקשות, התגובות, והתשובות שהגיש הן לרשם והן לשופטת קמא המכובדים. כך, הן התשובה הראשונה לבקשת הביטול והן התשובה המתוקנת לא נתמכו בתצהיר, חרף החלטת הרשם מיום 13.3.20 שבה העיר כאמור, במפורש, שהתשובה המתוקנת אינה נתמכת בתצהיר. המשיב התעלם מחובת הגשת התצהיר, משל כאילו אינה קיימת, וזאת חרף העובדה שהן "המענה" והן "המענה המתוקן" שהגיש כוללים טיעוני עובדה לרוב, ולמעשה כל כולם אינם אלא טיעוני עובדה. המשיב אף לא צירף לבקשה למתן פסק דין ואף לא לאחת מבקשותיו ואו תגובותיו תצהיר התומך במסירת התובענה או בנסיבות מסירת התובענה, ולא בכדי. למעשה לא נתמך אף אחד ממסמכי בית הדין שהגיש המשיב בתצהיר וזאת חרף בקשותיי והשגותיי. השופטת קמא פשוט התעלמה לחלוטין ממחדלים תמורים אלה והתייחסה לטיעוני עובדה שטען המשיב במסמכי בית הדין מטעמו כאל כזה ראה וקדש, למרות שלא נתמכו בתצהיר. במהלך הדיון לא ניתן היה להוכיח בעובדות – להבדיל מהשערות – מה היה במעטפה הסגורה שנמסרה לכאורה במעון ראש הממשלה ואשר בגינה קבע בית המשפט קמא כי התובענה נמסרה למעון. הוכח גם כי במועד סמוך נמסר מכתב התראה שסוגר אליי למעון. המחלל לאי הבאת מוסר המסמך לעדות רובץ לפתחו של ב"כ המשיב, שלמרבה התדהמה הודיע לבית המשפט קמא כי התקשר לעד – שזומן על ידי באישור בית המשפט חרף ניסיונות הסיכול של המשיב – ו"ביטל" את זימונו. כך ממש. לכל הדעות, די היה במחדלים ומעשים אלה כדי להביא לעצירת הדיון ולמתן הוראה לרשויות האכיפה לחקור כיצד ומדוע התקשר ב"כ המשיב לעד שזומן על ידי חברו באישור בית המשפט, קיבל ממנו מסמכים ו"ביטל" את זימונו בשיחת טלפון. ברור גם כי די היה במחדל זה כדי להביא לקבלת הבקשה לביטול פסק דין, שהרי לא הייתה בפני בית המשפט גרסה עובדתית של המשיב מה נכלל במעטפה הסגורה שנמסרה לטענתו במעון ראש הממשלה (פרוטוקול מיום 10.3.19 עמ' 5-6).

11. עד כמה המשיב אינו מדייק בגרסתו, ניתן ללמוד מסעיף 30 ל"מענה המתוקן", שם טען המשיב: "גורם מטעם הדואר אישר כי גורם מטעם בית ראש הממשלה (יש להניח היחידה לאבטחת אישים) קיבל את המסמך לידיו". גרסה זו, וההנחה המקופלת בה, אינה תואמת כמובן את גרסתו המקורית של המשיב, בה טען כי קיבלתי את כתב התביעה. היא גם אינה תואמת את טענת המשיב בסעיפים 43-45 ל"מענה המתוקן", שבהם הוא מלין על כך שלא הובא תצהיר התומך בטענתי שאין לקבל דבר דואר במעון, וכי לאחר בירורים שערך עולה כי דברי הדואר אכן נבדקים על ידי השב"כ "ואם אין בעיה" הם מובאים למי שאמור לקבלה. מכל מקום, המשיב לא צירף כמובן כל ראיה לטיעון זה, הנטען מן הפה אל החוף, שוב ללא תמיכה, למצער, בתצהיר כמתחייב מכל דין. אישור המסירה שצירף המשיב נעדר חתימת המקבל ושם המוסר, עדותו של המוסר לא הובאה בנסיבות תמוהות שתפורטנה להלן. עולה מהאמור, כי במסמכי בית הדין העלה המשיב ארבע גרסאות באשר למסירת התובענה – אולם חרף הערת הרשם הנכבד בדבר העדר תצהיר, חרף תקנה 241 לתקנות סדר האזרחי וחרף דרישותיי, אף אחת מגרסאותיו אינה נתמכת בתצהיר והדברים אומרים דרשני. כבר בהחלטת הרשם נספח "4" לעיל נקבע כי צדקתי בטענתי שאישור המסירה אינו נושא את שמו של המקבל ואינו חתום על ידי המקבל. (פרוטוקול מיום 10.3.20 בעמוד 7). תקצר היריעה מתיאור כל ההליכים, הבקשות, התגובות והתשובות סביב סוגיית העדים, וניסיונותיו של המשיב שצלחו לבסוף, לסכל את הבאתם, והכל כמפורט בהרחבה בבקשת רשות הערעור. יצוין כי חרף כל המכשולים שהערים המשיב בניסיונותיו לסכל את הבאת העדים, הוצאו להם ע"י בא כוחי זימונים ונחתמו ע"י המזכירות באופן פורמלי.

"6" העתק הזימונים, רצ"ב לבקשה ומסומן "6".

12. והנה, במהלך חקירתו של מר חלווה אלון, סמנכ"ל משרד הביטחון והממונה על סידורי האבטחה במעון ("חלווה"), הציג לו ב"כ המשיב מסמכים השייכים לדואר, ומשהביע בא כוחי את פליאתו מניין המסמכים ומדוע הסתירים מפניו, השיב במפורש: "היה עד שביקשנו להזמין בשם אבי שרגאי. עו"ד כהן הפעיל עליו לחצים שלא להעיד, תוך שהוא מדבר על תרמית גרמו לכך (כך במקור) כששוחחתי אתמול עם עו"ד מהפרקליטות,

עו"ד צדוק, נאמר לי שהוא לא זומן למרות שביקשתי לזמנו ונאמר לי שהזימון הוא דרך עו"ד צדוק מהפרקליטות. ביקשתי אתמול לבדוק את הגעתו ואז נאמר לי שהוא לא מגיע. יצרתי קשר עם מר שרגאי שהסביר לי את הדברים אך שלח לי אתמול בערב את המסמכים שהתכוון להציג. אני יכול להוכיח זאת באמצעות הטלפון ובאמצעותו. לא הסתרת דבר. אלו המסמכים האותנטיים."

13. כך, באופן הגובל ממש בשיבוש הליכים, ביטל ב"כ המשיב את עדותו של אברהם שרגאי לאחר שטען "בהודעה על פרטי העדים" עד כמה חיונית עדותו, ולאחר שאף בבקשה שהוכתרה על ידו משום מה כ"ב בקשה לקביעת מועד דיון מול הנתבע 2 הוא ביקש לזמן את הדוור איציק עזרון ואת שרגאי וטען כי עדויותיהם נחוצות על מנת להכריע בבקשה לביטול פסק דין. ביום 9.12.20 אף הגיש ב"כ המשיב לבית המשפט קמא בקשה שנתקבלה בו ביום לזימונו של מר שרגאי ואף טען בשולי בקשתו כי "ככל שמר שרגאי יודה כי נמסר לו חומר מהדוור והוא שיקף אותו והעבירו לבית הנתבע 1, לא ברור מדוע נדרשים אנו לעדות הדוור". ואם לא די באמור, ביום 16.6.20 הגיש המשיב בקשה נוספת לבית המשפט קמא, בה עתר לקבלת פסיקתא נוספת על מנת לקבל ממשדר רזה"מ את פרטיו של אברהם שרגאי כדי למסור לו את הזימון למקום עבודתו ולהבטיח את בואו לחקירתו והגעתו לדיון. נוכח האמור, לא ברור כלל כיצד ההיב"כ המשיב לפעול כפי שפעל, ללא נטילת רשות מבית המשפט או למצער עדכנו באשר להתפתחויות, לאחר שהוצא כדן זימון לשרגאי. האם בעל דין רשאי בכלל לבטל בחשאי עדות של עד שזומן על ידי בית המשפט או כלל לשוחח עמו ולקבל ממנו מסמכים? לא ברור גם מדוע לא הובאו לעדות מר איציק עזרון, והשליח ממשדרו של ב"כ המשיב, למרות שהן בהודעה והן בבקשה הני"ל טען ב"כ המשיב כי עדויותיהם חשובות לצורך הכרעה בבקשה לביטול פסק דין. יוזכר כי ב"כ המשיב טען כי יש חשיבות לחקירת השליח וכי בסופו של דבר לא הוכח לבית המשפט מה היה במעטפה הסגורה שנמסרה במעון, האם מכתב התראה או כתב תביעה (פרוטוקול מיום 10.3.20 עמוד 9). ואולם, וזה החמור, לא ברור מה עבר בראשו של ב"כ המשיב שעה שנטל מסמכים מעד מפתח, הסתירם מעיני בית המשפט וביקש להפתיע באמצעותם עד הגנה. האם שכח המשיב כי הגישה הכללית במשפט הישראלי מחייבת משחק בקלפים פתוחים, קרי גילוי מלא של המסמכים המצויים בידי בעלי הדין? לענין המשמעות הנובעת מאי הבאת עד מופנה בית המשפט הנכבד להחלטת בית המשפט קמא בכבודו ובעצמו בעמ' 8 לפרוטוקול:

"העובדה ששרגאי שכנראה על פי העדויות הוא שנטל את דבר הדוור מסניף הדוור, לא הובא לעדות מדברת בעד עצמה".

חרף כל האמור, ובניגוד משווע לעובדה שהמשיב עשה כל שביכולתו כדי להכשיל את זימון העדים וביטול באורח חד צדדי ובאופן הגובל בשיבוש הליכים את זימונו של העד המרכזי, התעלמה השופטת קמא ממעשה חמור זה וקבעה כי המחלל לאי הבאת עדים רובץ לפתחי (החלטה מיום 4.7.21, עמוד 7). על פי עדותו של חלווה, דבר הדוור הרשום מושא תצהירו הוא מכתב רשום שאכן נתקבל ע"י הח"מ ונענה על ידו. חרף ניסיונות ההטעיה של ב"כ המשיב, חלווה לא התבלבל והשיב שוב ושוב במהלך חקירתו כי הבין שהגיע למעון בדואר **מכתב רשום** ולא תביעה. בהמשך העיד חלווה לשאלת בית המשפט כי המעטפה לא נפתחה וכי לא ניתן לראות בשיקוף את כותרת המסמך שבתוכה. עולה מהאמור, המשיב בכבודו ובעצמו גרס לכך שלא ניתן לדעת בוודאות האם במעטפה ששיגר למעון רזה"מ אכן היה כתב תביעה או מכתב רשום ובכך שלא זימן את השליח מטעמו "וביטל" את זימונו של העד שהוא עצמו טען כי הוא עד מרכזי, מנע את חקר האמת. נזכיר שוב כי המשיב עשה כל שביכולתו כדי למנוע חשיפה של מי מעדיו, לרבות התובע (המשיב) לחקירה נגדית כיוון שבניגוד לדין, לא תמך את תגובותיו, תשובותיו או בקשותיו בתצהיר, "ביטל" בהיחבא וללא אישור בית המשפט את זימונו של העד שאת עדותו הגדיר כחיונית ולא הביא לעדות את הדוור בטענה שעדות העד המרכזי מייצרת אותו. בית המשפט קמא גם התעלם מדרישתו לחקור את המשיב. בכל מקרה, מעדותו של חלווה עולה במפורש כי לא קיבלתי את דבר הדוור, כי תתכנה "טעויות לפעמים", שבעטין לא יגיע דבר הדוור לייעודו וכי אין כל ראייה מה עלה בגורלו של דבר הדוור. אגב, ממכתב ההתראה ששיגר אליי ב"כ המשיב ואשר קיבלתי למעון ומהמענה למכתב ששיגר בא כוחי לב"כ המשיב, מתחייבות שלוש מסקנות: ראשית, כן קיבלתי מסמכים בדואר רשום לביתי, כמו גם תביעות נוספות. פרט לפסק דין נוסף אחד ש"חטפו" נגדי בהעדר הגנה, התגוננתי כנגד כל התביעות. **שלא במפתיע מי ש"חטף" את פסק הדין הנוסף – באותה שיטה שבה "נחטף" פסק הדין בעניינינו – הוא ב"כ המשיב.** שנית, מחקירתי עולה בעליל כי לא קיבלתי מעולם את התובענה אלא רק את מכתב ההתראה כי תוגש כנגדי תביעה אותו כיניתי "תביעה" ואותו העברתי לבא כוחי ששיגר לב"כ המשיב מכתב התנצלות והורה לי להסיר את השיתוף כפי שאכן עשיתי. שלישי, מהמענה למכתב, נספח 1 לבקשה לביטול פסק דין, עולה בבירור כי ב"כ המשיב ידע כי בא כוחי המייצג אותי ואת בני משפחתי דרך קבע, סבר כי העניין הסתיים עקב התנצלותי. לו ב"כ המשיב היה נוהג בתום לב, הוא היה משגר לבא כוחי מכתב התראה נוסף שבו הוא מודיע שהעניין אינו "סגור" או למצער שולח לו הודעה כמקובל ומתריע בפניו כי בכוונתו לתבוע. אופן התנהלותו של המשיב וב"כ, הגשת בקשות, תשובות ותגובות שאינן נתמכות בתצהיר שבהן נטען כי קיבלתי לידי את התביעה, הגשת תביעה דווקא כנגד האדם היחיד שהתנצל בפניו ומחק את השיתוף ולא כנגד אלפי משתפים שלא התנצלו, ניצול התובענה כדי להכפיש את ראש הממשלה

- ו"חסיפת" פסק דין בתיק נוסף באותה שיטה, מחייבים את המסקנה כי המשיב פעל בחוסר תום לב מובהק ועשה שימוש לרעה בהליכי משפט. חקירתי הוכיחה מעבר לכל ספק כי מעולם לא קיבלתי לידי את התובענה, כי לא ידעתי כלל על הגשתה אלא לאחר פרסום פסק הדין באמצעי התקשורת, וכי מיד עם פניית בא כוחי עקב מכתב ההתראה של המשיב פעלתי למחיקת השיתופים. הקביעה כי ידעתי בידיעה קונסטרוקטיבית על התביעה עקב הכתבה ב"גלובס", בה אני מזכיר את סכום התביעה, נעשתה עקב שגגה נוספת של בית המשפט קמא, שכן סכום התביעה נודע לי מהכתבה עצמה (החלטת בית המשפט קמא בעמ' 3). יוער כי נוכח החלטת בית המשפט שהוא מתיר דיון אך ורק בשאלת הבקשה לתיקון בקשת הביטול ונוכח העובדה שלמשיב אין למעשה כל גרסה בעניין ההמצאה, כיוון שלא תמך אף אחד ממסמכי בית הדין מטעמו בתצהיר וביטל את זימון העדים מטעמו, לא נסתרה גרסתי והיא עומדת למעשה לבדה, ללא גרסה נגדית. סמכותו של בית המשפט הנכבד להתיר תיקון כתבי טענות קבועה בתקנה 92 לתקנות סדר הדין האזרחי התשמ"ד – 1984. מטרת התקנה היא כי יתקיים הליך שיפוטי ראוי והוגן בו בית המשפט ידון בשאלות השנויות במחלוקת בין הצדדים ויוכל להכריע בהן ביעילות ובשלמות. הגישה הנוהגת בנוגע לתיקון כתב טענות הינה גישה ליברלית המאפשרת את התיקון ללא כל קושי, זאת מן הטעם כי בדרך כלל התיקון נועד להועיל לבעלי הדין לגיבוש השאלות האמיתיות השנויות במחלוקת ביניהם, וכן לשם ייעול ההליך המשפטי. גישה זו אומצה בפסיקת העליון, שבה נקבע כי "כאשר בעל דין מבקש לתקן את כתב תביעתו כך שבית המשפט יוכל להכריע בשאלות השנויות במחלוקת בין בעלי הדין - נעתרים לו ברוחב לב".
14. ולענייננו וכאמור בבקשה לתיקון, משהסתבר לבא כוחי עקב שיחה עם חלווה, כי התקבל למשרד ראש הממשלה בעבורי דבר דואר רשום, שתוכנו אינו ידוע, הוא הודיע לבית המשפט קמא, כבר ביום 15.6.20 (בקשה מס' 9) כי בכוונתו לתקן את בקשתו לביטול פסק הדין. הבקשה לתיקון בקשת הביטול הוגשה ביום 3.12.20 לאחר קבלת תצהיר חלווה; הדיון בבקשת התיקון התקיים ביום 4.7.21. בנסיבות אלה, ברי כי החלטתה של השופטת קמא לדחות את בקשת התיקון בנימוק שהוגשה באיחור היא שגויה מדעיקרה, מה גם שמדובר בטענה משפטית ואין חובה לטעון טענות משפטיות ודי בהעלאת עובדות המצדיקות את קבלת הסעד. ללא ספק בקשת הביטול עצמה כוללת די עובדות שאפשרו לבית המשפט לבטל את החלטתה גם משיקולי צדק, כמו למשל העובדה שהתנצלותי ומחקתי את הפוסט ששיתפתי וסברתי כי בכך העניין בא לתומו; העובדה כי לא התרשלתי וכי בית המשפט נוהג לבטל פסקי דין שנתקבלו ללא הגנה כאשר קיימת הגנה לכאורה, כל שכן הגנה כה רצינית כבענייננו, העובדה שמדובר בסכום עתק, והעובדה שההליך ממשיך להתקיים בכל מקרה כנגד המשיב הפורמלי.
15. שגתה השופטת קמא הנכבדה כאשר חקרה אותי בעצמה בשאלה מה אירע במהלך התקופה שחלפה ממועד הגשת בקשת הביטול במרץ 20, עד למועד הגשת בקשת התיקון בדצמבר 20, תוך התעלמות מהסבריו של חלווה כי נדרשו אישורים וזמן רב לשם הגשת תצהירו ובקבעה כי בקשתי הוגשה באיחור רב ולא תוך פרק זמן סביר. הגשת בקשה לתיקון כתב טענות אינה כפופה, בכל הכבוד, למבחני סבירות ולמועדים אלא לשאלה האם התיקון יועיל לקבלת הכרעה צודקת ויצגי לבית המשפט את העובדות במלואן, וניתן להגישה בכל שלב, אף בשלב הערעור. גם קביעת השופטת קמא הנכבדה כי עדותו של חלווה אינה מוסיפה דבר לשאלה האם קיבלתי את התביעה אם לאו, אינה תואמת את הראיות. עיון בהחלטת בית המשפט קמא מעלה כי כמעט כל כולה מבוססת על תצהירו וחקירתו של חלווה. בית המשפט מופנה לעניין זה לעמ' 4-5 ו-9 להחלטה, שם מסכמת השופטת קמא כי כתב התביעה נמסר כדין למורשה לקבלת דבר הדואר הרשום, נמשך בפועל ועבר את כל ההליכים הביטחוניים והוכנס לתיבה המיועדת לשוכני המעון, והכל בהתבסס על עדותו של חלווה שהשופטת קמא קבעה כאמור כי עדותו לא הוסיפה מאומה לשאלה האם כתב התביעה נמסר אם לאו.
- כפי שנראה להלן התנאים שנקבעו בדין לעיכוב ביצוע חלים בענייננו במלואם וכמעט ולא ניתן לחלוק על כך.**
16. בענייננו וכאמור, סיכויי הבקשה והערעור כמעט אבסולוטיים ומאזן הנוחות נוטה לטובתי באופן מובהק. לזאת יש להוסיף את העובדה כי פסק הדין כנגדי ניתן ע"י הרשם בהעדר הגנה ובית המשפט קמא לא דן לגופו אפילו בבקשה לביטול פסק דין, כל שכן בהגנתי ומן הראוי לתת לי את יומי בבית המשפט על מנת שאוכיח את טיעוני. כעולה בעליל מההחלטה, חויבתי באופן שרירותי ובניגוד לדין, בסכום חסר תקדים ובלתי סביר בסך 250.000.00 ₪ (מאתיים תמישים אלף ₪) בצירוף הוצאות בסך 29.250.00 ₪ (עשרים ותשעה אלף מאתיים ותמישים ₪) סכום אדיר לכל הדעות, אשר אינו בידי ואין באפשרותי להשיגו. לעומת זאת, למשיב לא ייגרם כל נזק אם יעוכב ביצוע פסק הדין ולהיפך: הרי היה עליו לצפות שאתגונן כנגד התביעה, כי ההליכים בין הצדדים לאחר הגשת כתב הגנה יימשכו זמן רב וכי הסכום שהיה מקבל, אם בכלל, לא היה מתקרב כלל לסכום שפסקה השופטת קמא. כך שבמצב הקיים כל מה שנדרש מהמשיב הוא להמתין מספר חודשים לסיום הדיון בבקשת רשות הערעור. נוסף לכך את העובדה כי ההליך אל מול המשיב הפורמאלי טרם הגיע לסיומו. כעולה מבקשת רשות הערעור, מכתב התביעה ומחומר הראיות, סיכויי הערעור שלי גבוהים מאוד ובכל הכבוד, כמעט אבסולוטיים. פסק הדין כל כך שגוי וכל כך נוגד את הדינים, העקרונות והחקיקה החלים בענייננו, עד כי אין ספק שבית המשפט הנכבד הזה יבטלו. להלן בתמצית רק השגגות העיקריות שדבקו בהחלטה כמפורט בהרחבה בבקשת רשות הערעור.

17. השופטת קמא, חייבה אותי למעשה בעוולות שלא נטענו כלפיי בתובענה; לא הבחינה בין שיתוף לפרסום וייחסה לי את הפרסומים, למרות שכל פועלי הצטמצם בשיתופם; מדובר באכיפה בררנית נגדי. השופטת קמא, מיוזמתה, הטיחה בי במהלך חקירת סברה ולפיה לעובדה ששמי "נתניהו" יש משמעות, ללא שהיה בפניה כל ממצא עובדתי בעניין זה; לא הוכח כי כתב התביעה הגיע לידי ולא ברור מה היה במעטפה הסגורה שנמסרה כנטען במעון, האם מכתב התראה או תביעה; אישור המסירה נעדר חתימת המוסר והמקבל, ועדות המוסר לא נשמעה עקב מחדלי ומעשי המשיב; במהלך חקירתו של חלווה הציג לו ב"כ המשיב מסמכים השייכים לדואר, ואז התברר כי ב"כ המשיב שוחח עם העד המרכזי לעניין המסירה, קיבל ממנו בחשאי את המסמכים, והודיע לו שאין צורך כי יתייצב לחקירה; בית המשפט קמא קבע כי "העובדה ששרגאי שכנאה על פי העדויות הוא שנטל את דבר הדואר מסניף הדואר, לא הובא לעדות מדברת בעד עצמה". אך חרף זאת קבע באופן תמוה וללא שהועלתה טענה בעניין זה כי המחזל לאי הבאת העדים רובץ לפתתי (החלטה מיום 4.7.21, עמוד 7);

18. בנוסף לא אפשרה לי השופטת קמא לתקן את בקשת הביטול, בניגוד לפסיקה עקבית ומנחה לפיה יש לאפשר תיקון כתבי טענות ברוחב לב. נימוקה של השופטת קמא לדחיית בקשת התיקון, איחוד כביכול של תשעה חודשים, גם אינו נכון, וגם אינו הולם את הפסיקה לפיה יש להתיר תיקון טענות ברוחב לב הגם שבקשת התיקון נדחתה ללא כל נימוק כדין. השופטת קמא הנכבדה שנתה כאשר חקרה אותי בעצמה בשאלה מה אירע במהלך התקופה שחלפה ממועד הגשת בקשת הביטול במרץ 20, עד למועד הגשת בקשת התיקון בדצמבר 20, תוך התעלמות מהסבריו של חלווה כי נדרשו אישורים וזמן רב לשם הגשת תצהירו. בכל מקרה, בקשת התיקון הוגשה זמן רב לפני הדיון בבקשת הביטול ולו היה נוהג בית המשפט קמא כדין, היה מקבל אותה כבדרך השגרה. סכום התביעה הוא כאמור בסך 500.000.00 ש"ח (חמש מאות אלף ₪). בית המשפט קמא חייב אותי לשלם למשיב "פיצוי" בסך 250.000.00 ש"ח (מאתיים וחמשים אלף ₪) בגין לשון הרע כביכול, בצירוף הוצאות בסך 29.250.00 ש"ח (עשרים ותשע אלף ומאתיים וחמשים ₪) למרות שלא הייתה מחלוקת כי לא פרסמתי את הפרסום מושא התובענה אלא רק "שיתפתי" אותו ביחד עם אלפי משתפים אחרים. בית המשפט חילק למעשה את סכום הפיצויים הנתבע בחלקים שווים בין המפרסם שכתב את הפוסט (המשיב הפורמאלי) ולביני, למרות שרק שיתפתי כאמור את הפוסט בין אלפי משתפים אחרים, התנצלתי ומחקתי את השיתוף, ללא שערך כלל אבחנה בין משתף למפרסם. בית המשפט לא חקר את המשיב (התובע) בדבר הנזק שנגרם לו כביכול למרות שלא תבע סכום נזק ללא הוכחה ובחר ב"מסלול של נזק מיוחד נזק נפשי, כאב וסבל".

19. זהו שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי אמת.

יאיר נתניהו

אישור

עקב העובדה שהמצהיר אינו בארץ, ועקב מצב הקורונה המונע ממנו לאשר את החתימה בפני הקונסול אומתה חתימתו של מר יאיר נתניהו הנושא ת.ז. 305702623 בהיודעות חזותית. מיד עם שובו של יאיר ארצה וסיום הבידוד, יוגש תצהיר לבית המשפט תצהיר החתום על ידו ומאומת כדין.

ד"ר. יוסי כהן, עו"ד